

TANRILAR
ve
CANAVARLAR

SHELBY MAHURIN

Çeviren
Ceren Gürein

Bana arkadaştan çok bir kız kardeş olan Jordan'a

BELTERRA

Le Blanc Şatosu

Köprü

L'Eau Mélancolique

AMANDINE

Saint-Loire

Domaines les-Roses

La Forêt des Yeux

La Rivière des Dents

Beauchêne

CESARINE SEHRI

CESARINE

Le Ventre

Gévaudan

Brindelle Parki

Soleil et Lune

Le Mezarlık

Ataata An

Léviathan

The Doleur

A Pan in Pastanesi

Tremblay Konagi

Cesarine Azize

Céleste Katedrali

Cesarine Kalesi

I. BÖLÜM

Quand le chat n'est pas là, les souris dansent.
Kedinin olmadığı yerde, meydan farelere kalır.
—Fransız Atasözü

FARE YUVASI

Nicholina

*Kırmızı defne, gözotu, güzelavrat
Bir engereğin dişi, bir baykuşun gözü
Bir tutam bitki, biraz da hayvanat
İster emeli adil olsun, isterse niyeti kötü.*

*Dostun irini ve de düşmanınki
Siyaha boyanmış bir ruh, sanki yıldızsız bir gece
Karanlıkta hayaletlerin süzüldüğü gibi
Pürüzsüz bir uçuşla birinden diğerine.*

Büyü tanıdık, ah, evet, çok tanıdık hem de. En sevdiğimiz. O bunu sık sık okumamıza izin veriyor. Büyü kitabını. Sayfayı. Büyüyü. Parmaklarımız her bir kalem darbesinin, solmuş her bir harfin üzerinde geziniyor ve vadedilen şey karşısında karıncalanıyorlar. Asla yalnız olmayacağımızı vadediyorlar ve onlara inanıyoruz. *Ona* inanıyoruz. Çünkü yalnız değiliz –hiçbir zaman yalnız değiliz– fareler onlarca, *yüzlerce* başka fareyle birlikte yuvalarda yaşarlar. Yavrularını, çocuklarını büyütme için birlikte yuvalarlar ve bol miktarda yiyecek ve büyü içeren sıcak, kuru köşeler bulurlar. Hastalığın, ölümün olmadığı kuytular.

Parmaklarımız parşömenin üzerinde kıvrılarak taze izler bırakıyor.

Ölüm. Ölüm, ölüm, *ölüm*, bize hem dost hem de düşman, nefes kadar mutlak, hepimizin kapısını çalan.

Ama benim değil.

Ölümler hatırlamamalı. Onların rüya gördükleri geceden sakının.

Şimdi kâğıdı yırtıyoruz, parçalara ayırıyoruz. Öfke dolu parçalara. Kül gibi dağılıyorlar karda. Anılar gibi.

Fareler birlikte yuva yaparlar, evet –birbirlerini güvende ve sıcak tutarlar– ama yavrulardan biri hastalandığında, fareler onu yiyecektir. Ah, evet. Anneyi ve yuvayı beslemek için bir güzel mideye indirirler onu. En yeni doğan her zaman hastadır. Her zaman küçük. Hasta, küçük fareyi yutacağız ve o da bizi besleyecek.

Bizi besleyecek.

Onun dostlarını avlayacağız, *dostlarını* –bu kelimeyle, bu içi boş sözle boğazımdan bir hırıltı kopuyor– ve tıka basa keder ve suçlulukla, hüsrana ve korkuyla dolana dek besleyeceğiz onları. Nereye gidersek, peşimizden gelecekler. Sonra onları da yutacağız. Ve hasta, küçük fareyi Le Blanc Şatosu'nda annesine teslim ettiğimizde –bedeni solduğunda, *kanadığında*– ruhu sonsuza dek bizimle kalacak.

Bizi besleyecek.

Asla yalnız olmayacağız.

L'ENCHANTERESSE

Reid

Mezarlığın üzerine bir sis çöktü. Eski, ufalanmış, üzerindeki isimler çoktan suya ve toprağa karışmış mezar taşları, uçurumun kenarında durduğumuz yerden göğü deliyordu. Aşağımızdaki deniz bile sessizliğe bürünmüştü. Şafak sökmeden önceki bu ürkütücü ışıktaki, *mezar kadar sessiz* ifadesinin ne anlama geldiğini sonunda anladım.

Coco bir eliyle yorgun gözlerini ovuşturup sisin ötesindeki kiliseyi işaret etti. Küçük. Ahşap. Çatının bir kısmı çökmüş. Görünürde papazın pencerelerinden süzülen bir ışık yok. "Terk edilmişe benziyor."

"Ya edilmemişse?" Beau başını sallayarak homurdansa da ani bir esnemeye durdu. Lafı dolandırıyor. "Burası bir *kilise* ve yüzlerimiz Belterra'nın her tarafına yapıştırılmış durumda. Bir taşra rahibi bile bizi tanır."

"İyi." Coco'nun yorgun sesi muhtemelen istediğinden daha az saldırgan çıktı. "Köpekle birlikte dışarıda uyursun."

Hep birlikte, bizi takip eden hayaletimsi beyaz köpeğe bakmak için aynı anda döndük. Cesarine'in biraz ötesinde ortaya çıkmıştı, biz yol yerine sahilden yolculuk etme konusunda anlaşmadan hemen önce. Hepimiz La Fôret des Yeux'ü bir ömür yetecek kadar görmüştük. Köpek günlerdir peşimizden geliyor fakat dokunacak

* (Fr.) Gözler Ormanı –çn

kadar yaklaşmıyordu. İhtiyatlı, kafası karışmıştı ve matagotlar* o belirdikten kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Bir daha da dönmemişlerdi. Belki köpek de huzursuz bir ruhtu – yeni bir matagot türüydü. Belki yalnızca kötü bir alametti. Belki de bu yüzden Lou ona henüz bir isim vermemişti.

Yaratık şimdi bizi izliyordu, suratımda gezinen gözleri hayale-timsi bir dokunuş gibiydi. Lou'nun elini daha sıkı tuttum. "Bütün gece yürüdük. Kimsenin bizi bir kilisede arayacak hâli yok. Saklanmak için gayet iyi bir yer. Eğer terk *edilmemişse* de" –o araya girmeden Beau'nun sözünü kestim– "kimse bizi görmeden oradan ayrılırız. Anlaştık mı?"

Lou, Beau'ya genişçe sırttı. O kadar geniş bir sırtıydı ki neredeyse bütün dişlerini sayabiliyordum. "Yoksa *korkuyor* musun?"

Beau ona kuşkulu bir bakış attı. "Tünellerde olanlardan sonra sen de korkmalısın."

Lou'nun sırtışı kayboldu ve Coco gözle görülür şekilde kaskatı kesilerek gözlerini kaçırdı. Gerginlikle, ben de baston yutmuş gibi doğruldum. Ancak Lou başka bir şey söylemedi, bunun yerine elimi bırakıp yavaşça kapıya doğru yürüdü. Kolu çevirdi. "Kilitli değil."

Tek kelime etmeden Coco ve ben onun peşinden içeri girdik. Beau bir an sonra antrede bize katılarak karanlık odayı bariz bir şüpheyle süzdü. Şamdanı kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Balmumu ahşap zemine damlamış, ölü yaprakların ve döküntülerin arasında katılmıştı. Ötedeki tapınaktan bir hava akımı gelip geçti. Salamura gibi kokuyordu. Çürük gibi.

"Bu boktan yer kesinlikle perili," diye fısıldadı Beau.

"Kelimelerine dikkat et." Ona kaşlarını çatarak tapınağa girdim. Harap olmuş kilise sıralarını gördüğümde göğsüm sıkıştı. Ve de köşede çürümeye bırakılmış yırtık ilahi sayfalarını. "Burası bir zamanlar kutsal bir yerdi."

"Perili falan değil." Lou'nun sesi sessizlikte yankılandı. Vitraylı

* Matagot ya da Mandagot, Fransız folklorunda kara kedi şeklini alma eğiliminde olan bir ruhtur. –çn

bir pencereye bakmak üzere arkamda durdu. Azize Magdaleine'in pürüzsüz yüzü de bakışlarına karşılık verdi. Belterra'daki en genç azize olan Magdaleine, bir adama kutsanmış bir yüzük hediye ettiği için Kilise tarafından kutsal sayılmıştı. Yüzükle birlikte, adamın ihmalkâr karısı ona tekrar âşık olup –adam çok tehlikeli bir deniz yolculuğuna çıktıktan sonra bile– yanından ayrılmayı reddetmişti. Kadın onun peşinden dalgaların içine atlamış ve boğulmuştu. Ne var ki, Magdaleine'in gözyaşları onu hayata döndürmüştü. "Ruhlar kutsanmış topraklarda yaşayamaz."

Beau'nun kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sen nasıl *bilmiyorsun?*" diye çıktı Lou.

"Dinlenmeliyiz." Bir kolumu Lou'nun omuzlarına sararak onu yakındaki bir kilise sırasına götürdüm. Gözlerinin altındaki koyu halkalarla her zamankinden daha solgun görünüyordu, günlerdir süren zorlu yolculuk yüzünden saçları karmakarışık ve rüzgârdan dağılmıştı. Birden çok kez –o benim bakmadığımı zannederken– tüm bedeninin sanki hastalıkla mücadele ediyormuş gibi şiddetle sarsıldığını görmüştüm. Şaşırmıyordum. Sonuçta büyük badireler atlatmıştı. Hepimiz atlatmıştık. "Köylüler yakında uyanır. Herhangi bir gürültü duyarlarsa bakmaya geleceklerdir."

Coco bir sıraya yerleşerek gözlerini kapadı ve pelerininin başlığını kafasına çekti. Kendini bizden sakladı. "Biri nöbet tutmalı."

Gönüllü olmak için ağzımı açmıştım ki Lou araya girdi. "Ben tutarım."

"Hayır." Lou'nun en son ne zaman uyuduğunu hatırlayamayarak başımı iki yana salladım. Tenime degen teni soğuk ve nemliydi. Eğer *gerçekten* hastalıkla mücadele ediyorsa dinlenmeye ihtiyacı vardı. "Sen uyu. Nöbeti ben tutarım."

Elini yanağıma koyarken boğazının derinliklerinden bir ses yankılandı. Başparmağı dudaklarımı okşayarak bir süre üzerlerinde gezindi. Tıpkı gözleri gibi. "Seni izlemeyi tercih ederim. Rüyalarında ne göreceğim, Chass? Ne duyacağım..."

"Ben yiyecek bir şeyler var mı diye bulaşıkhaneyi kontrol ede-

ceğim,” diye mırıldandı Beau bizi iterek yanımızdan geçerken. Omzunun üzerinden Lou’ya iğrenmiş bir bakış attı. Onun gidişini izlerken midem guruldadı. Sertçe yutkunarak açlığın sebep olduğu ağrıyı görmezden geldim. Göğsümdeki ani, tatsız baskıyı. Yavaşça Lou’nun elini yanağımdan çektim ve bir omuz silkişle paltomu üzerimden çıkardım. Ona verdim.

“Hadi uyu, Lou. Seni gün batımında uyandırırım ve sonra” –kelimeler boğazımı yaktı– “sonra yola devam ederiz.”

Şato’ya.

Morgane’a.

Mutlak ölüme.

Endişelerimi tekrar dile getirmedim.

Lou, ona katılsak da katılmasak da Le Blanc Şatosu’na gideceğini açıkça belirtmişti. İtirazlarıma rağmen –neden en başında müttefik aradığımızı, neden onlara *ihtiyacımız* olduğunu hatırlatmama rağmen– Lou, Morgane’in üstesinden tek başına gelebileceği konusunda ısrar etti. *Claud’u duydun*. Bu sefer tereddüt etmeyeceği konusunda ısrar etti. *O artık bana dokunamaz*. Atalarının evini ve onunla birlikte tüm akrabalarını yakıp kül edeceği konusunda ısrar etti. *Yenisini inşa edeceğiz*.

Neyin yenisini? diye sormuştum ihtiyatla.

Her şeyin yenisini.

Daha önce böyle yoğun bir sabit fikirlilikle hareket ettiğini hiç görmemiştim. Hayır. Takıntıyla. Çoğu gün, gözleri vahşi bir ışıltıyla –yabani bir açlıkla– parlıyordu, diğer günlerdeyse içlerinde karanlıktan başka bir şey yoktu. O günler kesinlikle çok daha kötüydü. Beni ya da onu teselli etmeye yönelik zayıf girişimlerimi görmeyi reddederek dünyayı ölü bir ifadeyle izlerdi.

Onu yalnızca tek bir kişi teselli edebilirdi.

Ve o da ölmüştü.

Lou beni yanına çekti, neredeyse dalgınlıkla boynumu okşadı. Soğuk dokunuşuyla omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası indi ve ani bir uzaklaşma arzusu beni ele geçirdi. Bunu görmezden geldim.

Yoğun ve ağır bir sessizlik kapladı odayı, tabii midemden gelen gurtulları saymazsak. Açlık artık daimi bir yol arkadaşıydı. En son ne zaman karnımı doyurduğumu hatırlamıyordum. Troupe de Fortune'la mıydı? Kovuk'tayken mi? Kule'de mi? Koridorun karşısında, Coco'nun nefesi yavaş yavaş sabit bir ritme kavuştu. Lou'nun buz gibi teni ya da göğsümdeki ağrı yerine sese ve tavan kirişlerine odaklandım.

Ancak bir an sonra bulaşıkhaneden çılgınlık yükseldi ve tapınağın kapısı ardına kadar açılıverdi. Beau aceleyle kürsünün yanından geçerek ileri atıldı. "Yok artık!" Ben ayağa kalktığım sırada çılginca çıkışa doğru işaret ediyordu. "Gitmemiz lazım! Hemen, şimdi, hadi yürüyün..."

"Dur!" Rahip cübbesi giyen huysuz bir adam elinde tahta bir kaşıkla tapınağa daldı. Kaşıktan sarımsı renkte güveç damlıyordu. Beau adamın kahvaltısını bölmüş gibi duruyordu. Adamın -kır, dağınık, yüzünün çoğunu gizleyen- sakalındaki sebze taneleri şüphelerimi doğrular nitelikteydi. "Buraya gel dedim..."

Geri kalanımızı görünce ayakları kayarak aniden durdu. İçgüdüsel olarak yüzümü gölgelere gizlemek için döndüm. Lou hızla pelerininin başlığını beyaz saçlarının üzerine geçirdi ve Coco kaçmaya hazır bir şekilde gerilerek ayağa kalktı. Ama artık çok geçti. Bizi tanıdığını gösteren o ifade adamın koyu renkli gözlerinde kıvılcımlanmıştı bir kere.

"Reid Diggory." Arkamdaki kişiye dönmeden önce, koyu bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü. "Louise le Blanc." Beau kendine engel olamayarak antrede durduğu yerden boğazını temizledi ve rahip alay edencesine gülüp başını iki yana sallamadan önce onu kısaca bir inceledi. "Evet, senin de kim olduğunu biliyorum, çocuk. Ve senin," diye ekledi, başlığı hâlâ yüzünü karanlığa gömen Coco'ya dönerek. Sözüne sadık kalan Jean Luc, Coco'nun aranıyor posterini de bizimkinin yanına eklemişti. Rahibin gözleri Coco'nun çektiği bıçağa çevrilerek kısıldı. "Kendine bir zarar vermeden kaldır şunu."

* (Fr.) Talih Topluluğu -çn

“İzinsiz girdiğimiz için üzgünüz.” Ellerimi yalvarırcasına kaldırıırken Coco’ya uyarıcı sert bir bakış attım. Yavaşça koridora geçerek çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Hemen arkamdan Lou adımlarını takip etti. “Kötü bir niyetimiz yoktu.”

Rahip burnundan alayla gülse de kaşığını indirdi. “Evime zorla girdiniz.”

“Burası bir kilise.” Kayıtsızlık Coco’nun sesini cansızlaştırmıştı ve eli aniden hançerin ağırlığını taşıyamıyormuşçasına aşağı indi. “Özel bir konut değil. Ayrıca kapı açıktı.”

“Belki de bizi içeri çekmek içindi,” diye önerdi Lou beklenmedik bir keyifle. Başını eğerek hayranlıkla rahibe baktı. “Ağına çeken bir örümcek gibi.”

Benimkiler gibi rahibin de kaşları konuşmanın yönünün ani değişimi karşısında çatıldı. Beau’nun sesi kafa karışıklığımızı yansıtıyordu. “Ne?”

“Ormanın en karanlık derinliklerinde,” diye açıkladı Lou bir kaşını kaldırarak, “diğer örümcekleri avlayan bir örümcek yaşar. L’Enchanteresse deriz ona. Büyücü Kadın. Öyle değil mi, Coco?” Coco cevap vermediğinde ona aldırmadan devam etti. “L’Enchanteresse düşmanlarının ağlarına sızarak ipek ipliklerini koparır ve onları avlarını tuzağa düşürdüklerine inandırır. Örümcekler ziyafet çekmeye geldiğinde hücumu geçerek benzersiz zehriyle onları yavaşça zehirler. Ve günlerce onların tadını çıkarır. Gerçekten de hayvanlar âleminde acı çektirmekten hoşlanan birkaç yaratıktan biri.”

Hepimiz ona bakakaldık. Coco bile. “Bu rahatsız edici,” dedi Beau sonunda.

“Bu zekice.”

“Hayır.” Beau suratını ekşiterek yüzünü buruşturdu. “Bu yamyamlık.”

“Sığınağa ihtiyacımız vardı,” diye araya girdim fazla yüksek bir sesle. Fazla çaresizce. Şaşkınlıkla kaşlarını çatmış, onların didişmelerini izleyen rahip dikkatini tekrar bana çevirdi. “Kilisenin dolu olduğunu fark etmedik. Şimdi gidiyoruz.”

Adam bizi sessizce incelemeye devam ederken dudakları hafifçe kıvrıldı. Buna karşılık önümde altın iplik belirdi. Arayış içinde. İrdeleyen. Koruyan. Sessiz sorusunu görmezden geldim. Burada büyüye ihtiyacım olmayacaktı. Rahip elinde yalnızca bir kaşık tutuyordu. Bir kılıç savursa bile, yüzündeki çizgiler yaşlı olduğunu gösteriyordu. Buruş buruştu. Uzun boyuna rağmen zaman kaslarını eritmiş ve arkasında cılız bir yaşlı adam bırakmış gibiydi. Onu atlatabilirdik. Kaçmaya hazır bir şekilde Lou'nun elini tutarken Coco ve Beau'ya bir bakış attım. Her ikisi de hafif bir baş hareketiyle anladıklarını belirttiler.

Kaşlarını çatan rahip bizi durdurmak istercesine kaşığını kaldırdı fakat tam o anda taze bir açlık dalgası burktu midemi. Gurultusu odada bir deprem gibi yankılandı. Duymazdan gelmek imkânsızdı. Ardından yaşanan sessizlikte rahip gözlerini daha da kısarak Azizze Magdaleine'e bakmak için bakışlarını benden ayırdı. Bir başka gurultu sonrası isteksizce mırıldandı, "En son ne zaman yemek yediniz?"

Cevap vermedim. Sıcaklık yanaklarıma hücum etti. "Şimdi gidiyoruz," diye tekrarladım.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Onu sormadım."

"Birkaç... gün oldu."

"Kaç gün?"

Beau benim yerime cevap verdi. "Dört."

Midemden yükselen başka bir gurultu sessizliği sarstı. Rahip başını iki yana salladı. Kaşığı bütün olarak yutmayı tercih etmiş gibi bir ifadeyle sordu, "Peki... en son ne zaman uyudunuz?"

Bir kez daha, Beau kendine hâkim olamamış gibiydi. "İki gece önce birkaç balıkçının teknesinde uyukladık ama içlerinden biri bizi güneş doğmadan yakaladı. Bizi ağına düşürmeye çalıştı, ahmak."

Rahibin gözleri tapınağın kapılarına kaydı. "Sizi buraya kadar takip etmiş olabilir mi?"

"Ahmağın teki olduğunu söyledim ya. Onun yerine, Reid onu ağa düşürdü."

O gözler yine benimkileri buldu. “Ona zarar vermedin.” Bu bir soru değildi. Ben de cevap vermedim. Bunun yerine, Lou’nun elini daha sıkı tuttum ve kaçmaya hazırlandım. Bu adam –bu *kutsal* adam– yakında alarmı çalacaktı. Jean Luc gelmeden önce aramızda kilometrelerce mesafe koymamız gerekiyordu.

Lou benimle aynı endişeyi paylaşmıyor gibiydi.

“Adınız nedir, rahip?” diye sordu merakla.

“Achille.” Adamın kaşları tekrar çatıldı. “Achille Altier.”

İsim tanıdık gelse de bir türlü çıkaramadım. Belki bir zamanlar Cesarine Azize Cécile Katedrali’ne gelmişti. Belki de onunla ben yeminli bir Chasseur’ken tanışmıştım. Onu kuşkuyla süzdüm. “Neden avcılarları çağırmadınız, Peder Achille?”

Adam son derece rahatsız görünüyordu. Omuzlarından gerginlik yayılıyordu, başını eğip kaşığına baktı. “Bir şeyler yemelisiniz,” dedi kabaca. “Arka tarafta güveç var. Muhtemelen herkese yeter.”

Beau hiç tereddüt etmedi. “Neyli?” Omzumun üzerinden ona ters bir bakış attığımda omuz silkti. “Bizi tanıdığı an tüm kasabayı uyandırabilirdi...”

“Hâlâ yapabilir,” diye hatırlattım ona sert bir tonla.

“...ayrıca midem kendini sindirmek üzere,” diye bitirdi lafını. “Sesinden anlaşıldığı üzere seninki de. Yemeğe ihtiyacımız var.” Burnunu çekti ve Peder Achille’e sordu, “Güvecinizde patates var mı? Pek sevmem de. Dokusuyla ilgili.”

Rahibin gözleri kısıldı ve kaşığını bulaşıkhaneye doğru savurdu. “Fikrimi değiştirmeden gözümün önünden kaybol, evlat.”

Beau yanımızdan geçip gitmeden önce yenilgiyle başını eğdi. Ancak Lou, Coco ve ben hareket etmedik. İhtiyatla birbirimize baktık. Uzun bir süre sonra Peder Achille iç çekti. “Burada uyuyabilirsiniz de. Ama sadece bir günlüğüne,” diye ekledi sinirli bir şekilde, “yeter ki beni rahatsız etmeyin.”

“Pazar sabahı şu an.” Sonunda Coco başlığını indirdi. Dudakları çatlamış, beti benzi atmıştı. “Köylüler birazdan sabah ayini için gelmez mi?”

Rahip burnundan güldü. “Yıllardır ayin düzenlemedim.”

Münzevi bir rahip. Tabii ya. Şapelin bakımsızlığı şimdi anlaşılıyordu. Eskiden olsa, bu adamı dini bir lider olarak başarısızlığından dolayı küçümseyebilirdim. Bir erkek olarak başarısızlığından dolayı. Mesleğine sırtını döndüğü için onu kınayabilirdim. Tanrı’ya sırtını döndüğü için.

Zamanla bazı şeyler nasıl da değişiyordu.

Beau toprak bir kâseyle yeniden ortaya çıktı ve kayıtsızca kapiya yaslandı. Güveçten yükselen buhar yüzünün etrafını sarıyordu. Midedem tekrar gürleyince sırtıttı. Sıkılmış dişlerimin arasından, “Bize neden yardım ediyorsunuz, Peder?” diye sordum.

Rahibin bakışları solgun yüzümde, Lou’nun tüyler ürpertici yara izinde ve de Coco’nun donuk ifadesinde gezindi isteksizce. Gözlerimizin altındaki derin çukurlarda ve çökmüş yanaklarımızda. Sonra gözlerini kaçırarak omzumun üstündeki boşluğa dikti bakışlarını. “Ne fark eder? Sizin yemeğe ihtiyacınız var. Benim de yemeğim. Sizin uyuyacak bir yere ihtiyacınız var. Benim de boş sıralarım.”

“Kilise’dekilerin çoğu bizi hoş karşılamazdı.”

“Kilise’dekilerin çoğu, bir günahkâr olsaydı kendi annelerini de hoş karşılamazdı.”

“Hayır. Ama cadı olsaydı onu yakarlardı.”

Rahip küçümseyici bir edayla bir kaşını kaldırdı. “Peşinde olduğun şey bu mu, evlat? Kazık mı? İlahi cezayı vermeme mi istiyorsun?”

“Sanırım,” diyerek kapıdan çekildi Beau, “sadece *senin de* Kilise’dekilerden biri olduğuna dikkat çekiyor – tabii, bu hikâyenin günahkârı aslında sen değilsen? Meslektaşlarınız arasında hoş karşılanmıyor musunuz, Peder Achille?” Bulduğumuz harap olmuş ortama imalı bir bakış attı. “Yargısız infaz yapmaktan nefret etsem de, sevgili başpiskoposlarımız bu viraneyi onarması için kesinlikle birini gönderirdi.”

Achille’in bakışları karanlık bir ifadeye büründü. “Laflarına dikkat et.”

Beau onu daha fazla kışkırtmadan önce araya girerek kollarımı açtım. İnanmazlık içinde. Hayal kırıklığı içinde. Her türlü... duyguyla. Bu adamın beklenmedik nezaketi karşısında boğazım düğümlendi. Hiç mantıklı değildi. Gerçek olamazdı. Lou'nun çizdiği, bizi ağına çeken bir yamyam örümcek ne kadar korkunç bir tablo olsa da, bir rahibin bize sığınma teklif etmesinden daha olası görünüyordu. "Kim olduğumuzu biliyorsun. Ne yaptığımızı biliyorsun. Bizi saklarken yakalanırsan ne olacağını biliyorsun."

Uzun bir süre anlaşılmasız bir ifadeyle beni inceledi. "O hâlde yakalanmayalım." Genzinden yükselen bir öksürük sesiyle bulaşıkhaneye kapısına doğru yürüdü. Ancak eşige geldiğinde durakladı ve Beau'nun kâsesine baktı. Bir an sonra, Beau'nun itirazlarını duymazdan gelerek kâseyi elinden alıp bana uzattı. "Siz sadece çocuksunuz," diye mırıldandı gözlerini kaçırarak. Parmaklarım kâseyi kavradığımda —midem acıyla kasılırken— elime bırakıverdi. Cübbesini düzeltti. Boynunu ovuşturdu. Başıyla yahniyi işaret etti. "Soğduğunda bir şeye benzemez."

Sonra arkasını döndü ve odadan çıkıp gitti.

KARANLIK, BENİM

Lou

Karanlık.

Her şeyi örtüyor. Beni sarıyor, üzerime geliyor, göğsümü sıkıştırıyor, boğazımı, dilimi düğümlüyor, ta ki benimle *bir* olana kadar. Karanlığın gözünde kapana kısılmış bir hâlde derinliklerinde boğularak, artık var olmayana dek büzülüyorum. Ben karanlığım. Bu karanlık, benim.

Bu canımı yakıyor.

Acı hissetmemeliyim. Hiçbir şey hissetmemeliyim. Biçimsiz ve bedensizim, tüm Yaratılış'ta bir zerreyim sadece. Şeklim yok. Kontrol edebileceğim bir hayatım, akciğerim veya uzuvlarım yok. Göremiyorum, nefes alamıyorum, yine de karanlık – kör ediyor. Basınç boğuyor, ciğerlerimi eziyor, beni parçalayana kadar her geçen saniye artıyor. Ama çığlık atamıyorum. Düşünemiyorum. Yalnızca dinleyebiliyorum –hayır, *hissedebiliyorum*– gölgelerin içinden bir ses duyuluyor. Güzel, korkunç bir ses. Beni sarmalıyor, *içimden* geçiyor ve tatlı tatlı fısıldıyor bana bilinçsizliği vadederek. Biraz soluklanmayı vadederek.

Teslim ol, diye mırıldanıyor, ve unut. Hiç acı hissetme.

Bir ya da bin dakikalığına düşünerek tereddüt ediyorum. Teslim olmak ve unutmak, direnmek ve hatırlamaktan daha çekici geliyor. Zayıfım ve acıdan hoşlanmam. Ses o kadar güzel, o kadar çekici,

o kadar güçlü ki neredeyse beni tüketmesine izin veriyorum. Ama yine de... yapamıyorum. Eğer kendimi bırakırsam önemli bir şeyi kaybederim. Önemli *birini*. Kim olduğunu hatırlayamıyorum.

Kim olduğumu hatırlayamıyorum.

Sen karanlıksın. Gölgeleler daha çok üzerime geliyor ve daha da büzülüyorum ben de. Sonsuz siyah dalgaların altında bir kum tanesi misali. *Bu karanlık senin.*

Yine de dayanıyorum.

COCO'NUN ATEŞİ

Reid

Coco yanımdaki mezar taşına yaslandı. Tepemizde yıkık dökük bir Azize Magdaleine heykeli vardı, gri alacakaranlıkta bronz yüzüne gölge düşmüştü. Gözlerini kapatalı epey olmasına rağmen Coco uyumuyordu. Konuşmuyordu da. Sadece başparmağıyla diğer avucundaki bir yara izini ovuşturuyordu, tekrar tekrar, cildi aşınana dek. Farkında olduğundan şüpheliydim. Herhangi bir şeyin farkında olduğundan şüpheliydim.

Lou, Peder Achille'in akşam yemeği için hazırladığı balıktan memnun kalmayarak kırmızı et için bulaşıkhaneyi yağmaladıktan sonra beni mezarlığa kadar takip etmişti. Lou'nun bifeğe saldırma biçiminde esasen yanlış bir şey yoktu, et tamamen pişmemiş olsa bile. Günlerdir açlıktan kırılıyorduk. Güveçle yaptığımız kahvaltı ile kuru ekmeğ ve peynirden oluşun öğle yemeği açlığımızı gidermemiştir. Ama yine de...

Midem sebepsiz yere kasıldı.

"O hamile mi?" diye sordu Coco uzun bir an sonra. Gözleri aniden açıldı ve yüzüme bakmak için başını çevirdi. Sesi duygudan yoksundu. "Bana dikkat ettiğinizi söyle. Başka bir sorunumuz daha olmadığını söyle."

"İki hafta önce âdet gördü ve o zamandan beri de biz..." Boğazımı temizledim.

Coco başıyla onayladı ve çenesini bir kez daha gökyüzüne doğru kaldırıırken derin bir nefes vererek gözlerini kapadı. “Güzel.”

Dikkatle ona baktım. La Mascarade des Crânes’den beri ağlamamış olmasına rağmen gözkapakları hâlâ şişti. Çektiği sürmenin kalıntıları yanaklarını lekeliyordu hâlâ. Gözyaşı izleri. “Sen...” Kelimeler boğazıma takıldı. Boğazımı temizlemek için öksürerek tekrar denedim. “Yıkanman gerekirse içeride bir küvet gördüm.”

Yanıt olarak parmakları başparmağının etrafına kenetlendi, sanki Ansel’in kanını hâlâ ellerinde hissedebiliyormuş gibi. O gece Doleur’de onları yara olana dek ovalamıştı. Giysilerini Léviathan’da, pek çok şeyin ters gittiği o handa yakmıştı. “Çok yorgunum,” diye mırıldandı sonunda.

Tanıdık keder acısı genzimi yaktı. Fazla tanıdık. “Eğer olanlar hakkında konuşmak istersen...”

Gözlerini açmadı. “Biz arkadaş değiliz.”

“Evet, öyleyiz.”

Cevap vermeyince, kaşlarımı çatmamak için kendimi zorlayarak arkamı döndüm. Pekâlâ. Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Ben de bunun için can atmıyordum. Soğuğa karşı kollarımı kavuşturup kendimi sessizlik dolu uzun bir geceye hazırlamıştım ki Ansel’in hiddetli ifadesi gözkapaklarımın ardında belirdi. Onun güçlü inancısı. *Lou benim arkadaşım*, demişti bana bir keresinde. Onun peşinden Le Blanc Şatosu’na gitmeye hazırды, hem de benden önce. Onun sırlarını tutmuştu. Yükünü omuzlamıştı.

Suçluluk duygusu beni delip geçti. Sivri ve keskin.

Hoşumuza gitse de gitmese de Coco ile ben *arkadaştık*.

Aptal gibi hissederek kendimi konuşmaya zorladım. “Tek söylemek istediğim, Başpiskopos öldükten sonra bunun hakkında konuşmanın bana yardımcı olduğu. *Onun* hakkında konuşmanın. Yani...” Gergince omuz silktim, boynum alev alevdi. Gözlerim yanıyordu. “Eğer ki... konuşmak istersen... benimle konuşabilirsin.”

* (Fr.) Kurukafa Balosu –çn

Şimdi gözlerini açtı. “Başpiskopos hasta ruhlu herifin tekiydi, Reid. Onu Ansel’le kıyaslamak mide bulandırıcı.”

“Evet, şey” –ona imalı bir şekilde baktım– “sevdiğin kişileri seçemezsin.”

Bakışlarını hızla yere indirdi. Utanarak itiraf etmeliyim ki dudakları titredi. “Bunu biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki biliyorum,” dedi eski sivrilğine bir parça kavuşarak. Yüzü öfkeyle alevlendi. “Bunun benim hatam olmadığını biliyorum. Ansel beni sevdi ve... onu aynı şekilde sevmemiş olmam onu daha az sevdiğim anlamına gelmez. Onu *senden* daha çok sevdiğim kesin.” Kendinden son derece emin tavrına rağmen sesi son cümlesinde çatladı. “Bu yüzden tavsiyeni, küçümsemeni ve *acımanı* alıp kışına sokabilirsin.” Öfkelenmeyi reddederek yüzümü ifadesiz tuttum. Hıncını benden çıkarabilirdi. Bunu kaldırılabildim. Ayağa fırlayıp parmağını bana doğrulttu. “Ve burada oturup senin beni *yargılamana* izin vermeyeceğim hem de... hem de...” Göğsü kesik kesik aldığı nefeslerle inip kalkıyordu ve tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Damlayıp aramıza düştüğünde karda cızırdadı ve Coco’nun tüm vücudu çöktü. “Hem de elimde olmayan bir şey için,” diye bitirdi cümlesini, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymayacaktım.

Yavaşça, beceriksizce, onun yanında durmak için ayağa kalktım. “Seni yargılamıyorum, Coco. Sana acımıyorum da.” Küçümseyerek dudak büktüğünde başımı iki yana salladım. “Gerçekten. Ansel benim de arkadaşım. Ölümü senin suçun değildi.”

“O gece ölen tek kişi Ansel değil.”

Birlikte gözyaşı damlasından yükselen zayıf buhara baktık.

Sonra da gökyüzüne.

Duman batan güneşi gizliyordu, tepemizde karanlık ve uğursuzdu. Yoğundu. Bu imkânsız olmalıydı. Günlerdir seyahat ediyorduk. Burada, Cesarine’den –hâlâ duman tüten tünel girişlerinden, katedralden, yeraltı mezarlarından, kaleden, mezarlıklardan, han-

lardan ve geçitlerden— kilometrelerce uzakta gökyüzünün berrak olması gerekirdi. Ama başkentin altından yükselen alevler alelade bir ateş değildi. Cehennem'in derinliklerinden doğmuş gibi doğal olmayan ve bitmek tükenmek bilmeyen bir kara ateşti bu.

Coco'nun ateşiydi.

Bütün bir krallığı saran, dumanı tüten bir ateş.

Normal alevden daha sıcak yanıyor, hem tünelleri hem de içlerinde hapsolmuş zavallı ruhları kasıp kavuruyordu. Daha da kötüsü, bize saldıran balıkçının dediğine göre —şansımıza, *kardeşi* bir Chasseur eriydi— kimse yangını söndüremiyordu. Kral Auguste, ateşi yalnızca her girişe bir avcı yerleştirerek kontrol altına alabilmiş. Balisardaları yangının yayılmasına engel olmuş.

Görünüşe göre, La Voisin doğruyu söylemişti. O, hayatta kalan Dames Rouges'la' birlikte ormana kaçmadan önce onu Léviathan'da bir kenara çektiğimde uyarısı açtı: *Ateş, onun kederiyle harlanıyor. Coco durana kadar o da durmayacak.*

Toulouse, Thierry, Liana ve Terrance o tünellerde sıkışıp kalmışlardı.

"Yine de senin suçun değil, Coco."

Azize Magdaleine heykeline bakarken yüzü buruştu. "Yangını gözyaşlarım başlattı." Kendini yere bırakarak dizlerini göğsüne çekti. Kollarını bacaklarına doladı. "Hepsi benim yüzümden öldü."

"Hepsi ölmedi." Ânında aklım Madam Labelle'e gitti. Baldıran otundan zincirlerine, nemli hapishane hücrelerine. Kralın onun çenesini sıkıca tutan parmaklarına. Ve de dudaklarını. Kan beynime sıçradı. Bu beni aşâğılık biri yapsa bile bir parça rahatlamıştım. Coco'nun ateşi yüzünden Kral Auguste'un —*babamın*— uğraşması gereken, annemden daha önemli şeyler vardı.

Düşüncelerimi okuyormuş gibi Coco, "Şimdilik," dedi.

Siktir.

"Geri dönmeliyiz," dedim rüzgâr şiddetlenirken ciddiyetle. Du-
mandaki kömürleşmiş cesetlerin kokusunu, Ansel'in yerdeki kanını

* (Fr.) Kızıl Kadınlar —çn

düşündüm. Saflarımızda Dames Rouges ve loup garou' olmasına rağmen –Woodwose" olmasına rağmen– yine de kaybetmiştik. Planımızın mutlak saçmalığı beni bir kez daha şaşkınlığa uğrattı. Şato'ya tek başımıza gidersek Morgane bizi öldürdü. "Lou beni dinlemiyor ama belki seni dinler. Deveraux ve Blaise diğerlerini aramak için geride kaldılar. Onlara yardım edebiliriz, sonra da..."

"Onları bulamayacaklar, Reid. Sana söyledim. O tünellerde kalan herkes öldü."

"Tüneller daha önce değişti," diye tekrarladım bilmem kaçınıncı kez, önceki tartışmalarımızda gözden kaçırmış olabileceğim bir şey –herhangi bir şey– için kafa patlatırken. Coco'yu ikna edersem, o da Lou'yu ikna edebilirdi. Bundan emindim. "Belki tekrar değişmişlerdir. Belki Toulouse ve Thierry güvenli bir geçitte sağ salim sıkışıp kalmışlardır."

"Belki Liana ve Terrance dolunayda ev kedilerine dönüşüyor." Başını kaldırmaya zahmet etmedi, sesi bir kez daha tehlikeli bir şekilde duygudan yoksundu. "Unut gitsin, Reid. Lou haklı. Bu şey sona ermeli. Onun yöntemi gayet iyi – hatta daha iyi. En azından ilerliyoruz."

"O zaman müttefik toplamanın amacı neydi?" Hayal kırıklığını sesime yansıtılmaya çalıştım. "Morgane'ı bir başımıza öldüremeyiz."

"Belli ki onu müttefiklerle de öldüremiyoruz."

"Biz de yenilerini buluruz! Cesarine'e döneriz ve Deveraux ile bir plan yaparız..."

"Ondan tam olarak ne yapmasını bekliyorsun? Bulmayı umduğun bu gizemli müttefikler kim? Claud onları öylece... ağaçta mı yetiştirecek?" Bakışları sertleşti. "La Mascarade des Crânes'de Ansel'i kurtaramadı. Kendi ailesini bile kurtaramadı, yani bu bize de yardım edemeyeceği anlamına geliyor. O, Morgane'ı öldüremez."

* (Fr.) Kurtadam –çn

** "Ormanın Vahşi Adamı" olarak da bilinen Woodwose, ormanların tanrısıdır. –çn

Kabul et, Reid. İlerlememiz gereken yol bu. Cesarine’de hayalet avına çıkamayız.”

Sıktığım çenemi gevşettim. Öfkeden boğazım yanıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. “Annem bir hayalet değil.”

“Annen kendi başının çaresine bakabilir.”

“Onun *hayatı*...”

“...tamamen ne kadar ustaca yalan söyleyebileceğine bağlı.” Beau rahat bir tavırla kilisenin mutfağından çıkıp bize doğru yürüdü ve dumanla kaplı gökyüzünü işaret etti tembel tembel. “Babamız, bunun için bir cadıyı görevlendirmesi gerekse bile bu yangını bitirmek için her şeyi yapacaktır. Kelimenin tam anlamıyla üzerimizde karabulutlar dolaştığı sürece annen güvende. Gizlice dinlediğim için kusura bakmayın bu arada,” diye ekledi. “İkinizden birinin yeni sakalımı fark edip etmediğini öğrenmek istedim.” Duraksadı. “Ayrıca Lou yarım saattir gözünü kırpmadı.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Gözünü kırpmadı,” diye tekrarladı Beau, Coco’nun yanına çöküp elini onun ensesine götürürken. Parmaklarıyla hafifçe masaj yapıyordu. “Bir kez bile. Son otuz dakikayı sessizce vitraya bakarak geçirdi. Epey tatsız bir durum. Rahibi bile korkutup kaçırmayı başardı.”

Huzursuzluktan karnıma bir ağrı girdi. “Göz kırpmalarının süresini mi ölçtün?”

“Sen ölçmedin mi?” Beau inanamayarak bir kaşını kaldırdı. “O *senin* karın – ya da hanım arkadaşın, sevgilin, hangi etikette karar kıldıysanız işte. Onda açıkça ters giden bir şeyler var, kardeşim.”

Rüzgâr hiddetlendi. Kilisenin köşesinde beyaz köpek yeniden belirdi. Soluk ve hayaletimsi. Sessiz. İzliyordu. Kendimi köpeği görmezden gelmeye, kardeşime ve onun ahmakça gözlemlerine odaklanmaya zorladım. “Senin de sakalın yok,” dedim tüysüz çenesine işaret ederek sinirli bir şekilde, “madem bariz olanı dile getiriyoruz.” Yüzünü hâlâ dizlerinin arasına saklayan Coco’ya baktım. “Herkes farklı şekilde yas tutar.”

“Sana bunun *farklı* olmanın ötesine geçtiğini söylüyorum.”

“Ne demeye çalışıyorsun?” Ona ters bir bakış attım. “Hepimizin son zamanlarda... değişime uğradığını biliyoruz. Ama o hâlâ Lou.” İstemsizce tekrar köpeğe baktım. Doğüstü bir durgunlukla bakışlarına karşılık verdi. Rüzgâr bile tüylerini dalgalandırmıyordu. Ayağa kalkarak elimi kaldırdım ve ıslık çaldım. “Buraya gel, oğlum.” Biraz yakınlaştım. Ve biraz daha. Hiç kıılmıdamadı. Beau ve Coco’ya mırıldandım, “Ona henüz bir isim vermedi mi?”

“Hayır,” dedi Beau imalı bir şekilde. “Hatta varlığının farkında olduğunu bile göstermedi.”

“Saplantı hâline getiriyorsun.”

“Sen de konuyu saptırıyorsun.”

“Hâlâ sakalın yok.”

Eli tüysüz çenesine gitti. “Ve *senin* de hâlâ...”

Ama aynı anda birkaç şey olduğundan cümlesini yarıda kesti. Köpek dönüp ağaçların arasında kaybolurken rüzgâr aniden şiddetlendi. Panik içinde bir, “*Dikkat edin!*” haykırışı vardı havayı –tanıdık, *fazla* tanıdık, dumanın ve gölgelerin arasında mide bulandırıcı şekilde yersiz bir ses– ve ardından da metalin parçalanmasının kulak tırmalayan çılgılığı. Hep birlikte dehşete düşmüş bir hâlde yuvarı baktık. Çok geçti.

Azize Magdaleine heykeli belinden ikiye ayrılmış, büstü rüzgârda Beau ve Coco’ya doğru meylediyordu. Coco, Beau’yu bir çılgılla kavrayarak onu kenara itmeye çalıştı fakat ikisinin de bacakları...

Öne fırlayıp düşen heykeli havada tutarak, Coco ve Beau ayaklarını kurtarıırken sert bir şekilde yere indim. Zaman kısa bir an için durmuş gibiydi. Beau, Coco’nun yaralanıp yaralanmadığını kontrol ederken Coco gözlerini kapayıp hıçkırarak titredi. Yan tarafımda hissettiğim acıyla yüzümü buruşturarak soluklanmaya çalıştım ve doğrulup...

Olamaz.

Acıyı unutarak hızla arkama döndüm ve bize yaklaşan kişiyle yüzleşmek için ayağa kalktım.

“Merhaba Reid,” diye fısıldadı C lie.

Beti benzi atmış bir şekilde titriyor, g gs ne bastırđı deri çantayı sımsıkı tutuyordu. Hafif kesiklerle sıyrıklar porselen cildini bozmuş ve elbisesinin eteği ayaklarının etrafında paramparça olmuştu. Siyah ipek. Filippa’nın cenazesinde g rmuşt m.

“C lie.” G zlerime inanamayarak ona bir s re bakakaldım. O burada olamazdı. Sirtında yalnızca ipek ve ayağında terlikle bu yabancığı tek başına geçmiş olamazdı. Ama onun varlığını başka nasıl aıklayabilirdim ki? Sonuçta tam bu noktada ve şu anda *yoktan var olmuş* değildi. O... bizi takip etmiş olmalıydı. *C lie*. Durumun gerçekliği kafama dank etti ve omuzlarını tutarak onu sarsma, sarılma, azarlama d rt s ne direndim. G r lt yle atan nabzımı kulaklarımda duyabiliyordum. “Ne *halt* ediyorsun burada?” Burnunu buruşturarak geri çekildiğinde ellerimi indirdim ve geriye doğru sendeledim. “ zg n m. Bunu yapmak istememiştim...”

“Bana zarar vermedin.” Kocaman, panik dolu g zleri g mleğime kaydı. Geç de olsa, oradaki karanlık sıvıyı fark ettim. Metalik. Yapışkan. Altındaki kumaş cildime yapışmıştı. Kaşlarımı attım. “Sadece sen – şey, kan içindesin.”

Sersemlemiş bir h lde hafifçe yana d nerek kaburgalarımı incelemek için g mleğimi kaldırdım. Yan tarafımdaki donuk ağrı bir yaradan çok bir sıyrık gibi hissettiriyordu.

“Reid,” dedi Beau sertçe.

Sesindeki bir şey kaskatı kesilmeme neden oldu. Yavaşça, parmağını Azize Magdaleine’in karda yattığı yere kadar takip ettim.

Yanaklarından kanlı g zyaşlarının damladığı yere.